

Afscheidsspeech Hendrik-Jan Hoogendoorn

RUST

Lieve Sandra,

Het is maandag 8 augustus 17:30 uur. Ik heb net een half uur aan de telefoon gezeten voor een telefonisch interview in het kader van onze lustrumweek. De laatste vraag van de journalist was: "Is er nog iets dat je absoluut in de krant wilt hebben?" Ik zeg als mij iets te binnenschiet hoor je het nog van mij. Tien minuten later weet ik wat er absoluut nog in moet, alleen ik weet niet hoe ik het moet verwoorden. Op dat moment kom ik beneden op kantoor en zegt Corina: Hendrik kun je even aan de telefoon komen er is een noodsituatie. Mijn eerste gedachte is, deze klant is creatief om de eigenaar van de Boerinn te spreken te krijgen.

Het blijkt je familie te zijn met zeer slecht nieuws: "Sandra is tijdens een motorongeluk om het leven gekomen". Ik ben sprakeloos, stel nog wel een paar vragen en leg de telefoon uiteindelijk neer.

Ik zeg tegen Mirjam, Pim en Corina: "Sandra is tgv een motorongeluk om het leven gekomen". Mirjam en Corina zie ik denken dat meen je niet en Pim die roept het ook vol emotie, NEE!

Zelf denk ik nog eens goed na. Droom ik, lieg ik, klopt het wel? Ik ga zitten en weet even niet wat ik moet zeggen of denken.

Nadat ik weer rationeel kan denken overleg ik met Pim wat te doen. We besluiten een aantal vragen te formuleren en terug te bellen, voordat wij de rest van de medewerkers gaan informeren.

Ik bel terug en krijg je moeder te spreken. Stil hoop ik dat ik er naast zat, maar helaas het slechte bericht wordt bevestigd. Ik krijg iets meer details, maar veel meer informatie is er eigenlijk nog niet bekend.

Pim en ik gaan eerst eten. Op weg naar huis bel ik Sander en thuis aangekomen informeer ik Wanda. Nog dezelfde avond bellen wij met z'n vieren alle medewerkers. 80% komt naar de boerderij om hun verdriet te delen.

Dinsdag heb ik je moeder weer aan de telefoon. We spreken over het wel of niet door laten gaan van onze lustrumweek. Verder wordt mij de vraag gesteld of ik tijdens dit samen zijn iets wil zeggen en we bespreken een mogelijke muzikale inbreng van Boerinnmedewerkers.

Vrijdag belt je vader. Tot mijn verbazing vraagt hij hoe het met mij gaat. Gaande weg het gesprek draai ik de vraag om. Bij de beantwoording van die vraag komt de emotie oh zo duidelijk binnen. De openwijze waarop ook dit gesprek met jouw familie plaats vond weet ik bijzonder te waarderen.

Maandag heb ik je vader weer aan de lijn. Hij vraagt hoe ik er overdenk als hij, je moeder en zus langskomen om te vertellen over de weken en dagen voor je overlijden. Het werd een avond die de ruim vijftig aanwezigen niet snel zullen vergeten. Iedereen heeft diep respect voor de wijze waarop je vader, maar ook moeder en zus hun ervaringen en belevenissen met ons delen.

Maar goed de dinsdag na je overlijden heb ik je moeder toegezegd iets tijdens dit samen zijn te zeggen. Gaandeweg de week borrelen er mooie herinneringen over jou boven, die ik graag vandaag met de aanwezige hier wil delen.

Als ik terugdenk....., dan denk ik aan je sollicitatiegesprek in oktober 2002.
Mijn eerste indruk.....: klein, bescheiden moet die het worden??

Eén van mijn eerste vragen.....: waarom solliciteer je bij een recreatieboerderij in Kamerik. Je antwoordt bijzonder duidelijk en overtuigend. Je kiest bewust om te werken in een klein bedrijf, waarin persoonlijke inzet en betrokkenheid wordt gewaardeerd. Daarnaast heb je mooie herinneringen aan kamperen of logeren op een boerderij.

Wanneer ik inhoudelijk doorvraag neemt mijn enthousiasme alleen maar verder toe. Eigenlijk ben ik er al binnen 5 minuten uit: deze meid:

- Weet waar ze het over heeft en je kunt haar om een boodschap sturen.
- Verder straalt het enthousiasme er vanaf dus besluit ik je een stageplaats aan te bieden.

Een half jaar later blijken we je keihard nodig te hebben. Het is maart 2003, mijn broer Alexander skiet op 22 jarige leeftijd tegen een boom, ligt 5 dagen op de intensive care en komt op de vijfde dag te overlijden. Jij bent op dat moment 21. Iedereen bij de Boerinn en mijn familie in het bijzonder is vol verdriet. Ongevraagd ben jij één van de personen die de kar op kantoor begint te trekken. Ik ben je nog dankbaar voor de wijze waarop jij er voor ons was op dat moment.

Als ik terugdenk, denk ik aan een werknemer die na haar afstuderen graag bij de Boerinn in vaste dienst wilde komen. Hiervoor moest je wel verhuizen, eerst naar Kamerik en later naar Woerden. Je had het er graag voor over, want de sfeer en de cultuur bij de Boerinn sprak jou in het bijzonder aan. Je vader vertelde mij deze week dat je een workaholic was en ik denk dat hij gelijk had. Je begint elke dag om 8:30 uur en werkt dan 4 dagen de klok meer dan rond. Als ik dan zeg: je mag best een keer wat later beginnen als het laat geworden is, dan antwoord jij steevast: "nee ik vind het prettig om bijtijds te beginnen." Als ik je dan vervolgens eerder naar huis probeer te sturen heb je altijd nog weer dingen die je toch echt af wilt maken. Kortom je bent een kei die bergen werk met groot plezier verzet.

Als ik terugdenk, dan denk ik ook aan februari 2004. Ik ga een week op wintersport en vraag jou de sollicitatie brieven en reacties per mail te beantwoorden. Ik laat je de profielschets als leidraad zien. Bijdehand antwoord jij ongevraagd: "waarom is er een nieuwe bedrijfsleider nodig, ik doe al deze taken al"!

April, Raymond onze nieuwe bedrijfsleider is twee dagen bezig. Jij bent hem aan het inwerken en je bent al een 2 keer bij mij geweest dat je hem eigenwijs vindt, dat hij slecht luistert en dat jij niet de enige bent die zich aan hem stoort. 's Avonds tijdens het eten stel je mij de vraag, waarom jij die functie eigenlijk niet vervult. Ik antwoord, dan had je in november moeten solliciteren.

Terug op mijn kantoor besluit ik nog die zelfde avond om Raymond de volgende dag te ontslaan en om jouw te vragen het kantoor te runnen en Pim en Jolanda de operatie.

Als ik terugdenk, dan denk ik ook aan je vriendelijke manier van leidinggeven op kantoor. Je kwam op het gebied van leiding geven redelijk groen binnen, maar toen je de leiding eenmaal naar je toetrok nadat de nieuwe bedrijfsleider weg was, kon eigenlijk niemand op kantoor meer om je heen.

Op enig moment stuitte je op weerstand bij sommige collega's. Ze vonden dat e.e.a. wel wat losser kon en jij vond het juist te gezellig worden. Ik proefde dat er een spanning aan het ontstaan was en raadde je aan een enquête uit te zetten onder alle medewerkers op kantoor. Deze werd allemaal gevraagd een cijfer te geven voor de samenwerking met de anderen. Lange tijd stond ik aan kop, maar uiteindelijk kwam je trots melden dat jij met gemiddeld een 8,3 één tiende hoger had gescoord dan ik met een 8,2. Weer een teken van je gedrevenheid, terwijl je vooraf notabene twijfelde of je het wel goed deed.

Een paar dagen later kwam je bij mij met de vraag waarom ik wel een actie bij andere collega's voor elkaar kreeg waar jou dit soms niet 1,2,3 lukte. Ik hield je toen de spiegel voor dat je soms te lief was. Je vond dit niet leuk om te horen en het huilen stond je nader dan het lachen, maar de boodschap was duidelijk en je ging daarmee graag aan de slag. Juist deze eigenschap, de gretigheid om te willen leren, hierbij soms te vallen, maar dan altijd weer zelf op te staan, om door te gaan, heb ik bijzonder in je gewaardeerd.

Als ik terugdenk....., dan denk ik ook aan ons wekelijks overleg. Je stelde hierbij altijd kritische vragen en bracht onderwerpen ter sprake die ik liever niet besprak omdat ze confronterend voor mij waren. Ik wil immers altijd hard vooruit en jij kwam dan figuurlijk met alles aanlopen wat die week er voor van de kar was gevallen. Je was met andere woorden een gezonde rem op mijn drang naar voren. Bedankt hiervoor!!!

In dit verband wil ik je ook bedanken voor de persoonlijke vertrouwensband die wij hadden. De

uitwisseling van privé zaken waar wij allebei soms tegen aan liepen gaf nog meer diepgang aan onze toch al goede relatie.

Als ik terugdenk ..... wil ik nog een kwaliteit noemen. Jij was veel handiger met computers dan ik. Op een dag waren mijn ouders op vakantie en ik gooide om 8:00 uur enthousiast mijn post op mijn bureau. Echter een deel van de post landt op mijn toetsenbord met als gevolg dat mijn scherm 90° draait. Tussen 8:00 en 8:30 uur doe ik verwoede pogingen om het beeld op mijn scherm terug te draaien. Het lukt mij niet. Om 8:30 uur kom jij binnenlopen en ik vraag het aan jou en ga zelf ondertussen de koeien voeren. 20 minuten later kom ik terug en heb jij het gefixed.

Als ik terug lees, dan lees ik je laatste e-mail die je mij stuurde. Ik citeer:

Hallo Hendrik,

Fijne vakantie gehad?

Ik ben zojuist dik ingemaakt met klompengolf door Sander... Ik had beter in Brabant kunnen blijven ;-)

...

Ik wil graag een vooraankondiging doen: Ik ben zeer hoogstwaarschijnlijk ook donderdag 11 en vrijdag 12 augustus niet aanwezig... 2000 km in 3 dagen is denk ik alleen voor "die hards" weggelegd. Ik ga er vanuit dat de Boerinn het aan kan dat ik later pas weer kom?!? Zo niet, dan kom je me maar halen ;-)!!

Groetjes en alvast bedankt?!

Sandra

Fantastisch om te zien hoe je enorm gegroeid bent in de 3 jaar dat ik je heb mogen kennen! Ja als ik terugkijk zie ik het als een voorrecht je gekend te mogen hebben. Zoekend naar woorden om jou verlies op een positieve manier uit te spreken kom ik bij de tekst op een t-shirt van Rowen Heze. De tekst luidt: "soms is het beter om iets te verliezen dan het nooit te hebben gehad." Ik lees hem nogmaals: "soms is het beter om iets te verliezen dan het nooit te hebben gehad."

Je familie schreef op de kaart: Je mag gaan ..... het is goed. Met pijn in mijn hart, maar vele mooie herinneringen laat ik je gaan.

Rust zacht!!!
Hendrik Jan